

Le Joco del Reges

Un schizzo curte ab un Marte phantastic del etate victoriane per Anders Blixt

Super Marte le ventos nunquam cessa – hic silentio total es incognite. Le tribos martian de nomades liga le corpores de lor mortos al branca in le poc arboretos que il ha in le steppas e proclama que istos es terreno sacre. Illes crede que le spiritos del mortos postea deveni libere pro errar con le ventos. Gradualmente le terreno inter le arbores deveni plenate per restos de corpores. Etiam nos humanos nos abstine de entrar in iste arboretos, ma non pro rationes de pietate.

Mi oculos errava super le steppa aride. Nos habeva seligite un loco pro le tumba que sera visibile ab un distantia longe. Le collina stara ibi etiam quando le ventos tenace habera abattite nostre cruce de ligno e obliterate tote signos del tumba; illo stara ibi usque le perdition de Marte.

Le corpore morte de locotenente Hård jaceva sur le terreno ante me. Io habeva commandate que ille serea interrante vestite in su uniforme de lucta; nos non guastarea nostre tela catranate solo pro ille proque le mortos non tene a iste cosa. Tamen Dr. Laurell habeva affabilemente coperite le capite severmente vulnerate con un pannello. Un grosse balla plumbee de un revolver face marcas disgustose quando illo compli su carga mortifere e il habeva nulle ration a rememorar nos de isto durante le interramento.

Io non es credente, sed io pone mi fide solmente super le Homines e le Natura, e proque io habeva commandate Dr. Laurell a exequer le interramento christian secundo le regulas militar. Locotenente Nordenskiöld teneva in alto nostre bandiera: un cruce, jalne como le sol, sur un drappo cyan. Illo suppositamente deberea connecter nos al focar, ma le battimento del bandiera in le vento solo era un strepito vacue, como le oration patriotic de rege Oscar quando nos pridem quitava Svedia. Pro iste drappo nos suppositamente deberea a sacrificar nos, o si proclama le humanos prominente. Ma illes non debe incontrar le terrores, le solitate e le morte del vastitate martian.

Nostre animales de fardello bramava detra nos e sergente Warg tentava los calmar. Le doctor comenciava su lectura ex le Biblia: "Tote carne es herba". Io ignorava su parolas e levava mi oculos al celo del vespere obscurante. Ibi illo brillava, un lucente stella duple, nostre focar in iste vastitate tenebrose, iste cosmos.

Major Stenkvist traheva amicalmente mi bracio. Ora io debeva parlar alique.

"Hård era un homine de action, un homine de aventura. Ille era etiam un bon humano e il es istes que deveni frequentemente le primes a morir. Ille tractava le traitor in nostre truppa e moriva consequentemente. Su morte sembla esser sin ration. Proque nos lo deberea dar su ration. Io non possede un responsa facile pro isto. Mi dolo es tanto grande como le vostre. Nos ora deberea eluctar longemente e durmente ante que nos de nove videra le fortalessa de Parhoon e le bandiera de Anglaterra super illo. Nos ja solmente debe continuar – Hård isto haberea facite e ille haberea devenite disappunctate si non etiam nos isto facerea."

Io claudeva mi oculos e audiva le sonos debile quando mi homines abassava le corpore a in le tumba pauco profunde. In le Joco del Reges, le plebe solo perdera.

Ex le diario de baron Carl Silfwersparre, 18 de maio 1890